

РЕШЕНИЕ

№ 2457

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 06.04.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **9701** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118, ал. 1 от КСО.

Образувано е по жалба от М. Й. Й. срещу решение № 622/01.12.2010 г. на главния Д. на С..

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на решението.

Ответникът – главният Д. на С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Не се спори между страните относно обстоятелството, че М. Й. Й. е работила по трудов договор в «Г 1 – Г Ф», считано от 21.09.2004 г. Със Заповед № 006/01.04.2006 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ е прекратено трудовото й правоотношение, считано от 01.04.2006 г. Не се

спори също така между страните, че жалбоподателката в производството пред настоящата инстанция е била в отпуск поради бременност и раждане за времето от 24.02.2005 г. до 07.07.2005 г., а от 09.07.2005 г. до 31.03.2006 г. в отпуск за отглеждане на малко дете, родено на 12.04.2005 г.

Не се спори също така между страните, че на жалбоподателката е изплатено дължимото парично обезщетение поради бременност, раждане и отглеждане на малко дете за времето от 24.02.2005 г. до 31.03.2006 г., датата на прекратяване на трудовия договор (същият е прекратен от работодателя на 14.01.2007 г. със задна дата, считано от 01.04.2006 г.).

На 08.03.2007 г. жалбоподателката е подала молба до ръководителя на С. с искане да ѝ се определи дължимото за периода след 01.04.2006 г. обезщетение за отглеждане на малко дете, както и да бъде задължен работодателят да изплати това обезщетение. Едновременно с това от страна на жалбоподателката е предявен иск за признаването на уволнението ѝ за незаконно. С определение № 72/28.03.2007 г. главният Д. на С. е спрял производството по жалба вх. № 94М-5193-1/08.03.2007 г. на М. Й. Й. с искането ѝ да се определи размера на дължимото ѝ обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 01.04.2006 г. до 14.01.2007 г. до приключване с влязло в сила решение на повдигнатия спор относно обжалването на заповедта за уволнение.

С решение от 10.10.2008 г., влязло в сила на 18.10.2010 г. на Софийския районен съд, ГО, 73 състав е признато за незаконно уволнението на М. Й. Й., извършено със Заповед № 006/01.04.2006 г. В мотивите си съдът е приел, че по отношение на момента на прекратяване на трудовото правоотношение намира приложение чл. 335, ал. 2, т. 3 от КТ – от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване, което в процесния случай съдът е приел за случило се на 14.01.2007 г. с връчването на заповедта за уволнение.

С решение № 2 от 31.05.2007 г. по ф.д. № 12511 на СГС е вписано прекратяване на дейността на «Г 1 – Г Ф».

В съответствие с изложената фактическа обстановка искането на жалбоподателката е била такова за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 01.04.2006 г. до 14.01.2007 г.

На 05.11.2010 г. от страна на М. Й. Й. до главния Д. на С. е предявено искане за изплащане на дължимото ѝ обезщетение, което по същността си правилно е определено от решаващия административен орган като искане по чл. 55, ал. 1 от АПК за възобновяване на спряното производство поради отпадането на причината за спирането му, като с посоченото искане отново се претендира изплащане на парично обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО за периода от 01.04.2006 г. до 14.01.2007 г. С решение №

622/01.12.2010 г., предмет на контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция искането за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на малко дете е оставено без уважение поради непридобиване на правото по чл. 53, ал. 1 от КСО и е решено да се не се изплаща на М. Й. Й. парично обезщетение за отглеждане на малко дете за времето от 01.04.2006 г. до 14.01.2007 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения: Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е Решение № 622/01.12.2010 г., с което решаващият административен орган се е произнесъл по искането за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на малко дете, като искането е оставено без уважение поради непридобиване на правото по чл. 53, ал. 1 от КСО и е решено да се не се изплаща на М. Й. Й. парично обезщетение за отглеждане на малко дете за времето от 01.04.2006 г. до 14.01.2007 г.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува, същите са правилно установени от решаващия административен орган, като спорът между страните, както и правилно се определя в представените по делото писмени бележки от ответника е относно придобиването на правото на обезщетение по чл. 53 от КСО и на качеството на осигурено лице, който спор следва да бъде решен след анализ на приложимите разпоредби на чл. 9, ал. 3 и чл. 5, ал. 1 от КСО.

Спорът между страните е правен. Формулиран с жалбата той се определя до това има ли право на парично обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО, лицето чието уволнение е отменено като незаконно, в случай че съответният риск е настъпил по време, когато това лице е останало без работа поради незаконното му уволнение. Съгласно чл. 53, ал. 1 от КСО след изтичането на срока на обезщетението за бременност и раждане през време на допълнителния платен опуск за отглеждане на малко дете на майката се изплаща месечно парично обезщетение в размер, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. Съгласно чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата по чл 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 не са работили поради незаконно допускане или отстраняване от работа, за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя. Право на парично обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО имат само осигурените лица. § 1, т. 3

от Допълнителните разпоредби на Кодекса за социално осигуряване (КСО) дава легална дефиниция на понятието "Осигурено лице", постановявайки че това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Лицето се смята за осигурено и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 КСО. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени лица за времето, през което са внесли дължимите осигурителни вноски. Изричното включване в тази дефиниция само на лицата по чл. 9, ал. 2, т. 1 – 3 от КСО показва, че законодателят не счита лицата по чл. 9, ал. 3, т. 2 КСО за осигурени лица. Следователно, жените - работнички или служителки, чието осигуряване е било прекратено поради уволнение, признато след това от съда за незаконно, не са осигурени лица по смисъла на чл. 53, ал. 1 от КСО и поради това нямат право на предвидените по тези разпоредби парични обезщетения. Това тълкуване намира опора и в разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от КСО, съгласно която осигурителните вноски за лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО за времето през което са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа са в размерите за фонд "Пенсии" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване. Законодателят е приел, че процесният период се зачита за осигурителен стаж, но е изключил уволнените от категорията на осигурените лица. Следователно, след анализ на приложимата норма на чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО липсва законова задължение на работодателя за внасяне на осигурителни вноски за фонд „Общо заболяване и майчинство”, което изключва правоимащите от кръга на осигурените лица за този осигурителен риск, въпреки, че съдът е признал уволнението им за незаконно. По изложените съображения решаващият административен орган законосъобразно е приел, че за посочения период жалбоподателката не е имала качеството на осигурено лице за всички осигурени социални рискове

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение може да отмени разпорежданията и да реши жалбите или исканията по същество.

Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на

правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на решение № 622/01.12.2010 г., на главния Д. на С., с което искането за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на малко е оставено без уважение поради непридобиване на правото по чл. 53, ал. 1 от КСО и е решено да се не се изплаща на М. Й. Й. парично обезщетение за отглеждане на малко дете за времето от 01.04.2006 г. до 14.01.2007 г., като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ